

derfor afhænge af det sunde omdømme, der udvises af det rådgivende udvalg“.

Den bestemmelse, der udgik, sagde, at lån kun kunne ydes, hvis den pågældende virksomhed ikke for nærværende kunne skaffe sig den nødvendige kapital på anden vis.

Under omtalen af lånebestemmelser i øvrigt fastslog Mr. Maudling, at der både kunne blive tale om udlån til driftskapital og til bygninger og maskinanskaffelser. Derimod fandt Mr. Maudling, at det ville blive langt vanskeligere at retfærdiggøre et tilskud end et lån. Rent faktisk synes der da også hidtil kun helt undtagelsesvis at være ydet tilskud.

Rente og løbetid for lånene blev ikke omtalt under debatten. Det oplyses imidlertid, at det normale er, at pengene lånes ud til den rente, staten selv må betale, d. v. s. et par procent under bankrenten, og at løbetiden sædvanligvis er 21 år. Det skal være ret almindeligt, at der gives henstand med tilbagebetaling i de første par år.

Ansøgninger om lån indsendes i øvrigt gennem handelsministeriets lokale kontorer og ledsages af de 3 sidste års regnskaber. Det er sædvanligt, at der på stedet føres nærmere forhandlinger med ansøgeren om lånebetingelser, sikkerhed m. v. Lån kan ydes såvel til ældre som nye virksomheder og såvel til virksomheder i som uden for Industrial Estates. Derimod synes man at være meget tilbageholdende med at yde lån, når det drejer sig om at optage ny produktion.

§ 5 er uden større interesse set med danske øjne. Efter bestemmelsen kan handelsministeren sørge for, at forladt eller forsømt jord igen bliver anvendelig. Det, der tænkes på, synes især at være tidligere mineområder, sumpe o. lign. steder, hvor der eventuelt kan indvindes byggegrunde, parkområder m. v. Bestemmelsen synes ikke at have noget at gøre f. eks. med landvinding.

§ 6 giver mulighed for at give tilskud til rejse og bosættelse for arbejdere, hvis tilstedeværelse er nødvendig for en virksomheds flytning til de vanskeligt stillede områder (såkaldte „key-workers“).

Paragraffen må i øvrigt ses i sammenhæng med bestemmelserne i den tidligere

omtalte „Employment and Training Act“ fra 1948.

Endelig er der § 7. Denne giver bemyndigelse til ydelse af finansiel støtte til udbygning af foranstaltninger af fælles betydning for en egn. I paragraffen nævnes transport — enten veje, jernbaner, kanaler eller luftfart — el-kraft, varmeanlæg, vandforsyning og kloakanlæg.

Ved forelæggelsen understregede Mr. Maudling, at det bl. a. drejede sig om fællesanlæg af speciel interesse for en særlig egn, f. eks. udbygning af en bro, så den i givet fald kunne tage tung trafik.

I § 7 fremhæves i øvrigt, at de beføjelser, der her gives, er et tillæg til de beføjelser, de respektive fagministre i øvrigt har til at give tilskud og lån på de respektive områder.

Ved sin gennemgang af den støtte, der kan ydes efter den nye lov, sagde Mr. Maudling udtrykkeligt, at der er en ting, der ikke omhandles i loven; men — tilføjede han — det skyldes, at de nødvendige bestemmelser her allerede findes i anden lovgivning. Mr. Maudling fortsatte:

„Jeg tænker på den beføjelse, min højtærede ven boligministeren har til at bistå ved opførelse af beboelseslejligheder i de områder, hvor industrien udbygges. Også denne beføjelse er et vigtigt led i egnsudviklingsarbejdet.“

Den nye lov — øvrige bestemmelser.

Blandt den nye lovs øvrige bestemmelser skal blot nævnes:

Loven strammer på et par specielle områder de foran omtalte bestemmelser i „Town and Country Planning Act“, § 14, stk. 4. Det drejer sig om at hindre visse muligheder for omgæelse, f. eks. at en virksomhed opfører et par bygninger lige under lovens grænse og derefter slår dem sammen.

Loven omlægger endvidere i visse henseender administrationen af egnsudviklingen. For det første samles administrationen under handelsministeriet, og for det andet sker der visse ændringer i ledelsen af Industrial Estates. I stedet for de nuværende 5 Estates vil man fremover nøjes med 3, nemlig 1 for England, 1 for Skotland og 1 for Wales. Samtidig ændres navnet til „Industrial Estates Management Cooperation“.